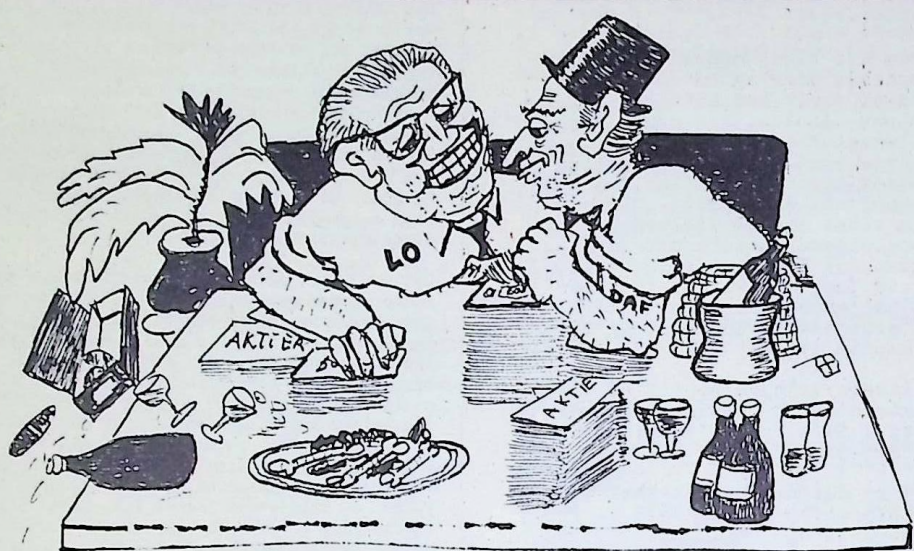


ARBEJDERBLADET

AALBORG UNIVERSITETSCENTER
Universitetsbiblioteket

Nr. 2 1973 4. årgang

OVERENS-
KOMST
SITUATIONEN

se side 2

Toni Grøn siger:
"Ligelønnen er i hus"
men forskellen
bliver større

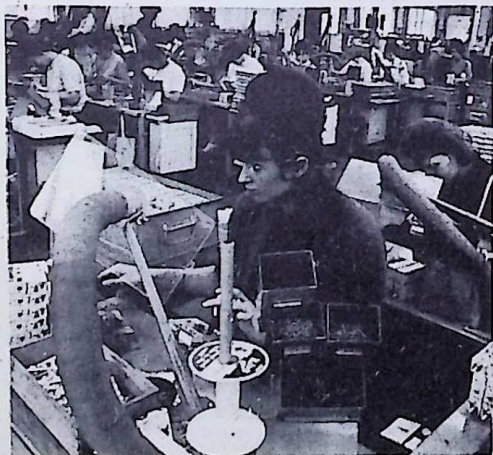
Det er mange, mange år siden, at kravet om ligeløn blev rejst for første gang. "For halvfems år siden", siger de i Kvindeligt Arbejder Forbund, og slår sig for brystet mens de tilføjer, at i alle disse år har de kæmpet standhaftigt for ligelønnen. Vi synes nu ikke der er så meget at prale af. Tværtimod. Det siger en hel del om en fagbevægelse, at den i så mange år har fundet sig i en urimelighed som kvindernes lavere løn.

Det er cirka halvtreds år siden, at ligeløn var oppe som krav ved overenskomsten for første gang. Lige siden er det gået med ligelønnen, som det er gået med kravet om 40 timers arbejdsuge. Det er blevet opgivet ved den ene overenskomstforhandling efter den anden. LO har ikke stået fast på kravene. De har haft travlt med at "vise samfundssans" - det vil sige tage hensyn til den kapitalistiske økonomi. Og Kvindeligt Arbejder Forbund har hjulpet godt til.

Ved sidste overenskomst, i 1971 blev der ellers lagt op til, at nu skulle ligelønsproblemet løses ved overenskomsten her i 73. "Ved næste overenskomstforhandling vil ligelønsproblematikken være en saga blot", som Thomas Nielsen så flot udtrykte det i sin anbefaling om at stemme ja til mæglingforslaget af 1971. I samme mæglingforslag blev der nemlig indført et "protokollat" som lyder: "Hovedorganisationerne er enige om at søge ligelønsproblematikken løst, hvor dette ikke allerede er sket".

Derfor var der måske heller ingen grund til at blive mistænksom, da formanden for Kvindeligt Arbejder Forbund for nogle få dage siden kunne stille sig op ved ligelønsdemonstrationen på Rådhuspladsen og forkynde: "Ligelønnen er i hus!" Men når man hørte hvad hun videre sagde, blev det klart, at det der var opnået, det var kun samme mindsteløn, ikke samme akkordløns og samme tillæg. Derfor vil det også vise sig, at den "ligeløn" ikke er noget værd i virkeligheden. For det er jo på akkordløns og tillæggene at lønforskellen virkelig vokser. Det er altså mindst talt lidt tidligt, at Toni Grøn giver sig til at juble

op om, at ligelønnen er i hus. Især når man ser på, hvad Kvindeligt Arbejder Forbund forstod ved ligeløn for nogle måneder siden, da overenskomstforhandlingerne skulle til at begynde. Dengang sagde de: Ligeløn vil sige, samme mindsteløn og samme akkord- og bonusordninger. Men nu havde hun jo været så let-sindig at love os, at hvis der ikke bliver ligeløn den 1. marts "så vil der blive revolte" - som hun sagde i midten af februar. Da vi så når 1. marts og ligelønnen stadig ikke



er hjemme, har hun to muligheder. Enten at kalde til strejke, eller slå af på kravene og erklære, at det der blev opnået enighed om i fredags (den 2. marts da forligsmanden udsatte strejkerne) det er ligeløn. Det sidste er så afgjort det behageligste for hende og Kvindeligt Arbejder Forbund. Så lægger man sig ikke ud med LO og Arbejdsgiverne, for ikke at tale om hele det arbejdsrettslige system. Man kan jo ikke bare sådan begynde at strejke på egen hånd. Det er nemlig ulovligt!

Resultatet af denne overenskomstforhandling bliver altså, hvad ligelønnen angår, sandsynligvis dette: Der opnås samme mindsteløn som

Fortsættes side 2

VALUTA
KRISEN
betales af
arbejderklassen

For tredje gang i løbet af to år truer det kapitalistiske valutasystem med at bryde sammen. Dollarens devaluering løste ikke problemerne med USAs handelsbalanceunderskud. Dets eksport fortsatte med at falde - importen voksede. Det blev hurtigt klart at nye justeringer af valutaerne ville blive en nødvendighed. Det fremskyndede yderligere omvekslingen af dollar til valutaer som ansås for mere stabile. Krisen for dollaren forstærkedes.

Motsætningerne indenfor EEC forstærkedes. Vesttyskland ønskede ikke en ensidig opskrivning af D-marken, hvilket ville forringe dets eksportmuligheder og drømme om at blive den førende imperialistiske magt i Europa. Istedet forsøgte det at gøre alle EEC-valutaerne flydende overfor USA-dollaren.

Imens fortsatte støtteopkøbene af dollar som aldrig før. Det betyder reelt at skattebetalernes penge flyttes over til USAs kapitalister. Når dollaren nedskrives, eller EEC-lande opskrifter deres valutaer, kan USA-kapitalisterne gøre sig en net lille fortjeneste ved at købe de dollar tilbage de tidligere har solgt - men til en langt ringere pris end den de solgte dem for.

Men foruden det oprørende faktum, at det er arbejderne der på den måde tvinges til at betale for valutaspekulationerne, findes der langt værre konsekvenser for arbejderklassen. Den hyppighed hvormed valutakriserne dukker frem, er klare advarsler til kapitalisterne om at foretage udbytningen endnu mere i deres eget land.

Med baggrund i den seneste tids valutakriser, fremstår også de ordrer som flyder ind til kapitalen, f.eks. de seneste større ordrer til BW, som den rene luftspejling. Hvad hjælper skrevne kontrakter og fulde ordrebøger, når der ikke kan betales for det der er bestilt, eller hvis de penge der skal betales med mister deres værdi.

Fortsættes side 3

KINA OG EEC

Påstanden om at det socialistiske Kina skulle støtte EEC er i den sidste tid dukket frem i den borgerlige danske presse.

Forrest med sådanne påstande mod Kina står DKP. I de nys udgivne kongresdokumenter fra dette partis 24. kongres siges det: "Det er til stor skade, at den nuværende kinesiske ledelse i maoismens navn har sat sig udenfor og imod disse bestræbelser (for enhed og solidaritet mellem alle anti-imperialister, samt for enhed i hvad der kaldes den kommunistiske verdensbevægelse) og i stedet støtter imperialistiske blokke, f.eks. udviklingen af EF til en militærblok". (Arbejderbladets understregning og parentes).

Det er altså hvad DKP siger. Lad os se på hvad Kina selv siger: Fra det kinesiske nyhedsbureau Hsinhua hedder det d. 27.1.72:

"Fællesmarkedet, som blev dannet i 1957, er blevet brugt af den vesteuropæiske monopolkapital, ikke alene for at øge udbytningen af det arbejdende folk, men også for at styrke den økonomiske konkurrence med USA".

Og om Englands tilslutning til EEC skrev Hsinhua d. 1.11.71:

"Den konservative regerings politik genspejler den øgede centrifugale tendens væk fra USA. Den genspejler også det faktum, at med den daglige forværring af

den finansielle og økonomiske situation hjemme, prøver den britiske monopolkapital at finde en udvej ved at deltage i fællesmarkedet, således at den kan øge sin udbytning af det arbejdende folk".

og i Peking Review nr. 27. 1971: "Som et resultat af loven om imperialismens ujævne udvikling, er de vesteuropæiske landes styrke vokset relativt. For øjeblikket har EEC passeret USA hvad angår størrelsen af den industrielle vækstrate, udenrigshandelen og guld- og valutareserver. Derfor er disse lande blevet mere og mere u villige til at tolerere den amerikanske imperialismes kontrol og overgreb".

Som det ses, vurderer Kina EEC helt korrekt: nemlig som en begyndende imperialistisk blokkdannelse, først og fremmest vendt mod den kriseramte USA-imperialisme.

Kinas Kommunistiske Parti (KKP) konstaterer, at en styrkelse af enheden mellem de imperialistiske stater i Vesteuropa bidrager til at ændre styrkeforholdet mellem disse og USA-imperialismen. Og det kan vi gerne skrive under på. Ligeledes at denne udvikling først og fremmest svækker USA, der siden 2. verdenskrig har været den førende imperialistiske magt. Og en svækkelse af USA kan kun være i

Fortsættes side 4

Om vore udenlandske
klassebrødre

Aalborg Universitetsbibliotek



530011123545

OVERENSKOMSTEN – OFFENSIV MOD REALLØNNEN

Mens dette nr. af Arbejderbladet bliver skrevet, er et af overenskomst-situationens "dramatiske højdepunkter" stilnet lidt af. Thomas Nielsen overtrådte forligsmandsloven ved at læfte sløret for noget af hemmelighedskræmmeriet omkring forhandlingerne, og herved spillede han forligsmanden en lejlighed i hænde til at udsætte de varslede strejker og lockouter.

Det sandsynligste er, at Thomas Nielsen, Leif Hartwell og forligsmanden havde øvet sig i forligsinstitutionen en hel uge på dette forræderiske spil.

Bortset fra denne variation – så er alt ved det gamle. Det store hykleriske overenskomst-spil er i hovedsagen en genopførelse. Detaljer og enkelte manøvrer kan skifte, – princippet er det samme. Og det er da også klart, at der skal skuespil til, for overenskomsten er alvor for arbejderne, her fastlægges de betingelser, hvorunder man ønsker vi skal arbejde de næste par år (gør vi ikke det, bryder vi overenskomsten og dermed også fredspigten, – så falder hammeren jo).

Og under den kommende overenskomst ved vi med sikkerhed, – som vi har følt det tidligere: vore leveforhold vil blive forværret, gennem pristigninger, ved afgifter, ved skatteskrænk osv. Vi ved, at de forbedringer, der under stort haløj proklameres under afslutningen af overenskomst-situationen, – de forbedringer er pis og papir. Det er at gøre nar af os.

IO finder 600-700 mill. Kr. tilfredsstillende for en ny overenskomst, men det er et latterligt lille beløb, med de pristigninger og den galopperende inflation vi idag er vidne til. Selv om IO's krav om en forhøjelse af dyrtidsportionerne fra 30 til 60 øre pr. time skulle blive gennemført, så betyder det alligevel, når kildeskatten trækkes fra, at de 600-700 mill. Kr. ikke engang opvejer 2 dyrtidsportioners manglende dækning.

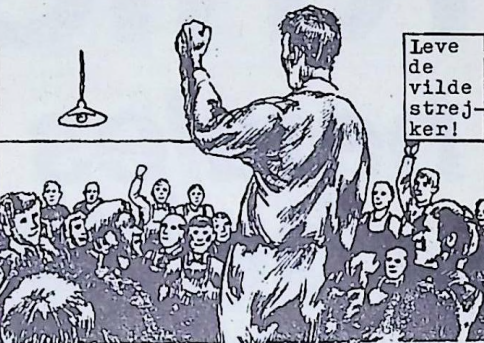
Dette er det reelle indhold i overenskomstpillet – og sådan har det jo fungeret i mange år: bedrageriet, sammenkædningsreglerne, diverse afstemningsregler, osv., har for det meste resulteret i, at overenskomsterne er blevet vedtaget – omend med et stort antal nej-stemmer. Har situationen krævet ekstra dramatik, så har de faglige ledere arrangeret lovlige strejker, udmattelses-strejker for at tage "trykket af kedlen".

Er overenskomsterne ikke blevet vedtaget på "demokratisk" vis gennem medlemmernes og pampernes afstemninger, – så vil den kapitalistiske regeringsmagt ophæve det forkastede mæglingforslag til lov... Men det gør man nedigt, det er nemlig for åbenlyst.

RAMMERNE ER FASTLAGT

Denne gang har kløvnen Poul Hartling besværet sig over, at det er for galt, at de store organisationer skal have så stor indflydelse på "vores allesammens forhold", og at man ikke burde overlade så meget magt til organisationer osv.

Sådanne udtalelser er blevet fremsat ved hver eneste overenskomst, men det ændrer intet ved, at selv om arbejds-lønnen ikke er blevet dekretet direkte ved lov (hvad den jo, som nævnt ovenfor, også godt kan blive), så sker det indirekte. Rammerne er lagt, og herindenfor finder IO, Arbejdsgiverforening og statsmagt (forligsmand, lovgivning m.v.) målbevidst frem til arbejds-lønnenes størrelse (hvad det kapitalistiske samfund har råd til!) og det sker fuldt



ud så sikkert, som ved et simpelt regerings-dekret. Og dertil kommer så fordelen ved, at det ser ud som om, at IO varetager vore interesser, at staten (regering, folketing) forholder sig ophejst neutral og kun i nødsfald griber ind, og at Arbejdsgiverforeningen kan vise større eller mindre forståelse.

Det er den korporative ide, der fungerer i praksis: man går ud fra, at arbejder og arbejdsgiver har fælles interesser (!), nemlig det kapitalistiske udbyttersamfunds beståen og konkurrenceevne, og herfra manøvreres så en overenskomst i land, der skal slavebinde os for en vis periode, indtil næste overenskomst-situation osv. osv.

Men disse lønker kan sprænges, og det bliver de da også til stadighed. Det viser det store antal ulovlige strejker. Og netop de ulovlige strejker, er idag arbejderklassens eneste våben i den økonomiske kamp.

LEDELSEN AF KAMPEN

Skulle IO-ledelsen finde det nødvendigt, at udløse en lovlig strejke, så kan det med sikkerhed siges, at det bliver en nederlagsstrejke. Kun i den grad, det lykkes på arbejdspladserne at etablere en selvstændig ledelse af strejkerne ved valg af strejkekomiteer, der indgår et samarbejde med hinanden, er der håb om at opnå nogle resultater.

Men netop her viser oppositionen i fagbevægelsen omkring SF og DKP, at den ikke er andet end halehæng til IO-ledelsen. Linien, som denne opposition lægger frem, er: "Vi skal tvinge vore egne til at stå fast og føre kampen igennem". (Citat fra DKP-løbeseddel, B&W-værft). "Vore egne" er altså Thomas Nielsen og lignende socialdemokratiske arbejds-giveragenter, og det skal vi "tvinge til at stå fast" på vores side, når de i et par generationer har stået fast på arbejdsgivernes side og forsvaret kapitalismen.

At mobilisere arbejderne til at træske i hælene på IO-ledelsen, det er indholdet i SF's og DKP's opfordringer til arbejderklassen.

I stedet er det nødvendigt samtidig med en opfordring til at fejde de smuler af bordet, som mæglingforslaget med sikkerhed bliver, også at gøre det, at en kamp for de krav, der er rejst på arbejdspladserne, kun har mulighed for at blive ført til sejr, hvis ledelsen af kampen udgår fra strejkekomiteer valgt på arbejdspladserne.

Læs om strejkekomiteen i Arbejderbladets pjec

OM STREJKETAKTIKKEN

– de såkaldte Strassbourg-teser, der bringer erfaringer og vejledning om brugen af strejkekomiteen som våben i arbejderklassens økonomiske kamp.

Ligeløn Fortsat fra side 1

mændene. Men akkordsatser og tillæg skal fastsættes "efterhånden" ved lokale aftaler, eller over et så langt tidsrum, at den almindelige løngliding, den individuelle kamp for højere løn rundt omkring på arbejdspladserne nok skal medvirke til at lønforskellen mellem mænd og kvinder øges. Ja, og så opnår vi selvfølgelig en ting mere: At kønsforskellen forsvinder – fra overenskomstene ordlyd!

MEN HVAD MED DE SPECIELLE KVINDERHVERV? Måske vil LO og DA ved næste overenskomstforhandling, eller næste igen, føle sig tvunget til også i nogen grad at indføre de samme akkordsatser og tillæg for kvinder som for mænd – på papiret i hvert fald. Men selv om dette skulle ske, så er ligelønsproblemet ikke løst. Det er måske løst i de tilfælde hvor kvinder og mænd har det samme arbejde. Men hvad med alle de kvinder der arbejder i specielle "kvinde"industrier? De vil ikke blive omfattet af sådan en "løsning". De vil stadig ligge langt under mændene i løn. Og ikke nok med det. Forskellen mellem mænds og kvinders løn vil blive større.

Man behøver bare at kigge i Dansk Arbejdsgiverforenings statistik fra september 1972. Så vil man se, at over en periode på 4 år, er faglærtes gennemsnitsløn steget med 7,16 kr., ufaglærtes gennemsnitsløn er steget med 6,36, mens kvindernes har måttet nøjes med 5,38 kr. Kvindernes løn er altså ikke steget så meget som mændenes, forskellen er blevet større. Og det i en periode, hvor Kvindeligt Arbejder Forbund, LO og Dansk Arbejdsgiverforening i skøn enighed har råbt op om, at nu får vi endelig den ligeløn!

Det var måske på tide, at de kvindelige fagpampere, der reklamerer så meget med de halvfems år, hvor de har kæmpet standhaftigt for ligelønnen, at de gav sig til at spekulere lidt over, hvorfor tager det så lang tid, hvorfor bliver forskellen større. Vi venter nu ikke at de vil gøre det. Og hvis de endelig sniger sig til at tænke over hvorfor i en urolig natstid, så er vi sikre på at de ikke vil offentliggøre resultatet af deres usædvanlige tankevirksomhed. Så må de nemlig indrømme, at kvindernes lavere løn, deres ringere stilling i det hele taget, er resultatet af det kapitalistiske udbyttersamfund. Overalt i den kapitalistiske verden er kvinderne dårligere lønnet, og de får de sureste jobs. Se bare på det fællesmarked, som vi allerede har mærket en hel del til. Der findes også et fint "protokollat", nemlig Romtraktaten, som taler om, at der skal være lige løn for lige arbejde i EF-landene. Men heller ikke her kommer man nogen sinde længere end til at indføre ligeløn på papiret.

Og Kvindeligt Arbejderforbund har alt for travlt med at holde sammen på, og sminke op på dette udbyttersamfund, for eksempel ved at prøve at bilde os ind, at ligelønnen er i hus, når selv kapitalisternes lønstatistik viser noget andet. Men det er jo klart, at de så gerne vil holde liv i kapitalismen. Så længe den består, er der jo en chance for at de kan blive siddende og nasse på os.

Nej! Vi kan ikke bruge Kvindeligt Arbejder Forbund og dets små og store pampere i vores kamp for bedre løn og ligestilling med manden. Den kamp må vi selv føre.

HVORDAN SKAL VI FØRE KAMPEN?

Der er to måder at føre kampen på, alt efter om der kun arbejder kvinder, eller både kvinder og mænd på vores arbejdsplads.

Hvis der kun arbejder kvinder på arbejdspladsen, skal vi så kæmpe under slagordet "lige-løn"? Nej, det mener vi ikke at man skal. For hvem skal vi så have lige løn med? Med en brokker der tjener 28,68 kr. i timen, eller en skredder der tjener 15,32? Nej, her bliver slagordet om ligeløn meningsløst. Her skal vi kæmpe for så høj en løn som muligt.

På et sted hvor der arbejder både kvinder og mænd opstår der nogle andre problemer. Som det er i dag må vi se i øjnene, at mange mænd ikke er med på ligelønstanken. De kommer med de gamle forældede argumenter om, at kvinder er mere ustabil arbejdskraft, at vi ikke er så stærke og så videre. De gamle fordomme om kvinders mindreværd stikker simpelt hen for dybt i dem, til at de vil kæmpe side om side med os.

På den anden side kan man godt forstå, hvis de er mistænksomme. Ved overenskomstforhandlingerne har vi jo set hvordan ligelønnen er blevet brugt i et forsøg på at trykke arbejds-mændenes lønninger. De skal holde igen, for at vi kan få det, som Kvindeligt Arbejder Forbund, LO og DA forstår ved ligeløn. Det kan vi selvfølgelig overhovedet ikke godtage! Mændene skal ikke betale vores lønforhøjelse. Den skal tages af den profit som vi skaber til kapitalisten.

Men på en sådan arbejdsplads må vi føre kampen under slagordet om ligeløn. Vi må overbevise vores mandlige arbejdskammerater om det retfærdige i at vi skal have samme løn som dem. Så vi kan komme til at kæmpe side om side. Ikke bare for at forevare os mod de angreb som kapitalen og socialdemokratiet retter mod vores løn og levevilkår. Men for at afskaffe udbytningen – for socialismen.

V Foreningen
VENSKAB med KINA
Gøysgade 5 - 8200 Århus N

Giro 1616
Vietnamindsamlingen
Daltoftevej 15 - 2860 Søborg

KLASSEFJENDENS MODTRÆK til de århusianske havnearbejderes strejke

HAVNEARBEJDERNES STREJKE I ÅRHUS VISER ENDNU EN GANG, HVEM ARBEJDERKLASSEN MÅ KÆMPE IMOD FOR OVERHOVEDET AT KUNNE VARETAGE SINE ØKONOMISKE INTERESSER.

At samarbejdet mellem LO, Arbejdsgiverforening og statsmagt bliver stadig mere gennemført, stadig mere lovæssigt og organisatorisk forankret, – det viser sig gang på gang.

De århusianske havnearbejderes strejke og Arbejdsrettens dom over dem og den lokale fagforening, er endnu et bevis på, hvor konsekvent samarbejdet er, når det gælder om at knægte arbejdere, der ikke viljesløst vil lade sig trampe på.

Som bekendt blev havnearbejderne idømt en bod, som de selv anslår til ca. 150.000 kr. Og den århusianske fagforening blev idømt en bod på 20.000 kr.

Havnearbejderne, der under strejken havde organiseret sig med en strejkekomite udenom fagforeningen og det fagretslige system, havde på forhånd taget stilling til bodsspørgsmålet: Hvis stevedore-kompagniet opkræver en bod, så vil det medføre en ny arbejdsstandsning!

Det er klart, at stevedore-kompagniet betænker sig. Havnearbejderens kamp mod den fagretslige spændetrøje vil være hele arbejderklassens kamp, – det vil ikke skorte på solidaritet, hvis de århusianske kammerater igen nedlægger arbejdet.

DASF's rolle

Efter idømmelsen af kæmpebøderne har DASF's transportgruppe haft travlt. Forretningsfører Arne Kruse fremhæver, at boden ikke vil blive helt så stor, som arbejderne selv har beregnet: ikke hele strejkedage, men menstringstimer vil blive lagt til grund for beregningen af boden til den enkelte arbejder.

Civildommer C. Ove Christensen, der er sekretær i Arbejdsretten, bekræfter dette og oplyser, at fastsættelsen af timebøden for den enkelte arbejder skal ske ved fagretslig behandling. "Retten ønskede ikke at idømme samtlige havnearbejdere en

timebod for hele konfliktperioden", siger han. "Derfor skal boden for den enkelte nu forhandles mellem parterne. Bliver de ikke enige, må sagen til faglig voldgift."

Der er en tydelig mening med galskaben: bodsspørgsmålet skal trækkes gennem hele det fagretslige maskineri, der skal forhandles og manøvreres og tiden skal gå, og DASF-pampernes fornemste opgave bliver at få bodsbetalingen afviklet på en sådan måde, at det ikke resulterer i en ny arbejdsstandsning på Århus Havn.

Men den lokale havnearbejder-fagforening ligger DASF noget på tværs. Ganske vist gik såvel formanden Berge Krak som den øvrige bestyrelse officielt imod strejken og opfordrede til genoptagelse af arbejdet... Arbejdsretten kunne altså ikke hænges dem op i den forbindelse, men det, at deres opfordringer har været for-gæves, og at alle fagforeningens medlemmer har deltaget i arbejdsnedlæggelsen og menstringsvægringen i et sådant omfang, at hele havnen er lammet... dette forhold gav Arbejdsretten påskud til at idømme 'Havnearbejderens Fagforening i Århus' en bod på 20.000 kr.

Berge Krak sagde efter dommen, at denne bod kunne betyde fagforeningens likvidation. Sker det, har Stevedore-kompagniet, Arbejdsret og DASF opnået noget af det, de ville.

DASF er en ganske anderledes samarbejdsvillig størrelse. Det så man,

VALUTAKRISEN

Fortsat fra side 1

HVORFOR KALDES DET EN VALUTAKRISE ?

Den internationale handel er livsvigtig for kapitalisterne. De nationale markeder er altfor små til, at kapitalisterne kan sælge alle deres varer der. Og jo større er virksomheden, jo større er naturligvis også behovet for at eksportere. Tag f.eks. de danske skibsværfter eller den elektroniske industri. Hvis disse kun kunne sælge på det danske marked ville der ikke blive solgt meget.

Men problemet med den internationale handel er, at der ikke findes nogle internationale penge. Kapitalisterne har derfor bestemt, at deres respektive landes penge skal stå i et bestemt forhold til hinanden, at f.eks. et engelsk pund er lig med ca 17 kr, osv, osv.

Hvis ikke de bestemte forhold mellem de forskellige valutaer kan fastholdes, ja så trues jo den internationale handel, og kapitalisterne kan ikke komme af med deres varer. Naturligvis med katastrofale følger for kapitalisterne.

HVORDAN BESTEMMES VALUTAENS VÆRDI I ET LAND? OG HVORFOR ÆNDRER DEN ?

Det hænger sammen med et lands kapitalisters evne til at konkurrere med andre landes kapitalister. De kapitalister der klarer sig bedst i konkurrencen, kan også eksportere mest. Men hvis et land eksporterer mere end det importerer, så indebærer det at nogle lande så til gengæld må importere mere end de eksporterer.

Det sidstnævnte indebærer, at kapitalisterne i et sådant land, har svært ved at få afsat deres varer, de udkonkureres helt enkelt. Hvis de nu nedskrives deres eget lands valuta (devaluere), så kommer de til at stå i en fordelagtigere situation overfor deres udenlandske konkurrenter. De udenlandske varer bliver dyrere i deres eget land, men samtidig bliver deres egne varer billigere i udlandet. De vil altså kunne sælge mere både hjemme og udenlands.

MEN HVORFOR DEVALUERER KAPITALISTERNE SÅ IKKE HELE TIDEN ?

Der findes flere grunde til dette. Dels er mange kapitalister afhængig af at kunne importere visse varer, f.eks. råstoffer. Jo mere de devaluerer, desto dyrere bliver denne import. Desuden fungerer en devaluering jo som en slags told, den fordyrer de udenlandske kapitalisters varer. Og hver kapitalist er naturligvis interesseret i, at andre lande har så lidt told som muligt.

Denne fælles interesse tvinger hver enkelt lands kapitalister, til at tale om ikke at forhøje deres told (eller devaluere). Bag en sådan aftale ligger naturligvis en forhandling hos hver enkelt kapitalist, om at han ensidigt skal kunne drage fordel af aftalen på bekostning af de udenlandske kapitalister.

Yderligere en side ved valutaens værdi er imperialismen. Det land der har den højeste vurderede valuta, kan også bedst føre imperialistisk politik, købe virksomheder og foretage investeringer i andre lande, samt understøtte et voldsapparat i disse lande, der kan beskytte investeringerne.

Der er altså flere grunde til at de imperialistiske lande afholder sig fra at devaluere.

HVORFOR DEVALUERER USA SÅ ?

USA var længe den mest overlegne industrination i verden. Dets eksport var stor og som følge deraf var dets valuta, dollaren, højt vurderet. Ved hjælp af sine værdifulde dollar kunne USA-imperialisterne ekspandere, ikke bare i de undertrykte lande, men også i meget stor målestok i de andre imperialistiske lande i Vesteuropa.

Imidlertid har disse lande nu indhentet USAs industrielle forspring og udsat USA for en konkurrence der er til at føle på - til og med inden for USAs egne grænser. I en lang række år har USAs import været stør-

re end dets eksport. Dette har fremført alt været gældende i forholdet til Vesttyskland og Japan. USA har på forskellige måder forsøgt at hindre denne import - alt lige fra at lægge pres på andre regeringer til direkte importrestriktioner og told har været anvendt.



Men dette har ikke hjulpet. I løbet af 1972 fordobledes det amerikanske underskud på handelsbalancen, hvilket altså betød at det gik værre og værre for de amerikanske kapitalister. Noget måtte der gøres.

MEN USA IMPERIALISTERNE VAR IKKE SÅ IVRIGE ENDNU

De bagdele som vi opstillede ved en devaluering er jo åbenlyse. Eftersom den værste konkurrence-trussel for de amerikanske kapitalister kommer fra Japan og Vesttyskland, havde USA helst set, at disse lande havde opskrevet deres valutaer (revalueret). Så havde USA konkurrencemæssigt stået bedre overfor disse lande. En anden bagdel var at USA, ville svække sine muligheder for at føre imperialistisk politik i andre lande.

HVORFOR BLEV DET IKKE SOM USA VILLE ?

At USA blev tvunget til at gå med til en devaluering, er helt enkelt

et udtryk for den forandring i styrkeforholdet, der har fundet sted i den imperialistiske verden. Japan og Vesttyskland kan idag byde USA trods og begynde at udfordre USA om pladsen som den førende imperialistiske stat. USAs svækkede dollar vil gøre det sværere for dets imperialister at hævde sig i de områder, hvor der idag raser kamp om markederne og råvarerkloderne, f.eks. i Latinamerika og Afrika. USAs muligheder for at etablere nye virksomheder i Europa er også blevet stærkt begrænset, hvilket er en afgjort fordel for EEC-imperialisterne.

ER KRISEN NU LØST I DET MINDSTE PÅ KORT SIGT ?

Ingenlunde. Vi så at USAs devaluering ikke hjalp en døjt. Handelsunderskuddet fortsatte med at vokse.

Nye valutajusteringer vil givetvis blive nødvendige. Men derudover betyder den amerikanske devaluering, samt de importrestriktioner som Nixon har bebudet, at et af de vigtigste markeder i den kapitalistiske verden, USAs, vil krympe ind. Den del af den vesttyske, japanske og anden eksport som nu ikke længere kan gå til USA, vil, sammen med en forøget eksport fra USA, fremforalt søge til Vesteuropa, hvor overproduktionskrisen altså vil blive skærpet.

OG SITUATIONEN PÅ LIDT LÆNGERE SIGT.

Overproduktionskrisen findes stadigvæk, ja den forværres. Hvad vi netop nu er vidner til, er en begyndende handelskrig mellem de imperialistiske stater, med USA i offensiven. De andre imperialistiske stater vil indenfor kort tid blive tvunget til at tage samme midler i brug for at beskytte deres egne kapitalister. Bestræbelserne for enhed indenfor EEC truer med at bryde ud i indbyrdes kamp. Kampen om kolonierne, og dermed nye markeder vil blive skærpet. I forlængelse af alt dette findes kun krigen som en acceptabel løsning for kapitalisterne.

USA BESEJRET I VIETNAM

De mest raffinerede våben, den mest moderne militære teknologi og den største imperialistiske magt historien hidtil har kendt, kunne ikke berygte det vietnamesiske folk. Våbenstilstandens undertegnelse har givet genlyd i hele verden, som et eksempel på imperialismens svaghed og folkets styrke.

Det har bevist rigtigheden i, at friheden ikke er noget man får forærende af imperialisterne. Friheden må erobres. Med våben i hånd må imperialisterne besejres på slagmarken. Det har vietnameserne gjort, og den vej må også andre folk gå, hvis de skal vinde frihed og uafhængighed.

USA propagandaen og de som støtter den forsøger nu på alle måder, at fortolke våbenstilstanden som et resultat af USAs og specielt Nixons fredsbestræbelser. Således skriver f.eks. de russiske revisionisters organ Pravda d. 28. jan., at våbenstilstanden er:

"...yderligere et bevis på at fornuft, realisme og bestræbelser på at løse stridsspørgsmål med fredelige midler gennem forhandlinger, begynder at få overtaget i de internationale relationer".

En sådan udlægning af våbenstilstanden er ikke bare et eksempel på virkelighedsforfalskning, den er et bevis på hvordan Sovjetrevisionisterne på en naiv måde vil tillægge sin broder i vesten egenskaber, som er uforenelige med imperialismen. Den nordvietnamesiske chefforhandler i Paris Lê Duc Tho, satte imperialismen i det rigtige perspektiv, da han sagde: "Krig vil eksistere så længe imperialismen eksisterer".

Yderligere et bevis på at USA, i og med at de blev tvunget til at underskrive aftalen i Paris, ingenlunde tænker på at slå ind på "fredens vej", er det faktum, at USAs nyeste budget indeholder en kraftig forøgelse af militærbudgeterne. Disse øgedes med 20% i forhold til året før, og i kommentarerne til militærbudgeterne blev det understreget at adskillige milliarder dollar er afset til "direkte støtte for de militære styrker i Sydøstasien, såvel som for USA styrker stationeret i NATO-landene", og "hjælpen til andre allierede lande

som ikke selv kan garantere deres sikkerhed".

Udover denne støtte til landene i og omkring Sydøstasien, så bad Nixon i budgettet om 28 millioner dollar for støtte til det expansionistiske Israel.

Oliekrise i USA Mellemøsten i brændpunktet

I en tale d. 17. jan. slår USAs udenrigsminister til lyd for et nyt initiativ i Mellemøsten. En "generation med fred" kan ikke skabes uden en løsning i dette område, påpegede han. Hvad Rogers og USA-imperialisterne er ude efter, er imidlertid ikke så meget "fred", men olie. Det bekræftes i et TT-telegram fra d. 6. februar, hvor det hedder: "Washington har en stærk interesse i at dæmpe brydes, eftersom USA bliver mere og mere afhængig af de arabiske olie-leveranser".

Som man kan se, findes der ingen grund til at fæste nogen tiltro til påstanden om imperialisternes "stræben efter at løse stridsspørgsmål med fredelige midler.", sådan som Sovjet-revisionisterne vil bilde os ind.

Stadig mere uholdbar situation for fascistjuntaen i Saigon

Aftalen i Paris betød en strålende delsejr for vietnameserne i deres kamp mod fascisme og imperialismen,



men der vil ikke eksistere forudsætninger for en virkelig fred i hele Vietnam så længe Thieu og hans fascistiske tilhængere stadig sidder i sadlen i Saigon.

Dette er blevet bekræftet af udviklingen i det sydlige Vietnam efter våbenstilstanden.

De fortsatte kampe i det sydlige Vietnam skyldes alene Thiens desperate forsøg på at genvinde områder han tidligere har mistet. I våbenstilstands-aftalen bliver det fastslået, at de respektive sider skal beholde de områder som de kontrollerede da aftalen blev underskrevet. Dette har revolutionsregeringen og FNL fulgt til punkt og prikke. Men Thieu har ikke og vil aldrig gøre det. Sandheden er at FNL og revolutionsregeringen når som helst kunne indlede en ny offensiv der ville fejde Thieu helt overende, men det har de ikke gjort på trods af Thiens provokationer.

Genopbygningen er påbegyndt

Under stærkt beredskab har genopbygningen skudt fart i Nord Vietnam. Hanoi skal genopbygges. Af det gamle Hanois ruiner vokser en ny moderne by frem. "Ingenting er umuligt for et revolutionært folk", siger Giap, det nordvietnamesiske folks store militærstrateg, og det vil sikkert ikke være længe før Nord-Vietnam vil blomstre som aldrig før.

De imperialistiske magter ligger i startskud for at være med til at hjælpe. Det vietnamesiske folk vil givetvis nu som tidligere søge at udnytte al hjælp. Men de er klare over at den "hjælp" der kommer fra de imperialistiske lande i realiteten er en fælde, med det formål at føre landet tilbage til den koloniale epokes tid.

Imperialisterne rede til at hugge til sig

Imperialisterne tilpasser sig hurtigt. Igår profiterede de på krigs-eksporten til det berørte område - idag forsøger de at profitere på genopbygningen. Og man må forstå imperialisterne. Overproduktionskrisen gør, at de tørster som en nædstedt i ørkenen efter markeder.

SOM SAMMENFATNING KAN SIGES, AT DEN "ÆRA AF FRED" SOM NIXON UDBASUNERER, STADIG TYDELIGERE FREMSTÅR SOM EN DYB INDÅNDNING FØR EN NY KRIG. I MELLEMØSTEN ER USA'S KRIGSFORBEREDELSE TILTAGENDE. DER FOREGÅR KRIGSHANDLINGER I LAOS OG CAMBODIA, I DET SYDLIGE VIETNAM OG I THAILAND. IMPERIALISMENS MILITÆRE OPRUSTNING TILTAGER OG DENS ØKONOMISKE MARKEDER ER FOR TRANGE.

FOR ET BEDRE ARBEJDERBLAD

ARBEJDERBLADET må blive et blad, som først og fremmest skal læses på arbejdspladserne. Bladet må gøre sig fortjent til sit navn, ved at give endnu mere konkrete retningslinjer i kampen for opbygningen af et nyt kommunistisk arbejderparti - og ved at bringe langt mere konkret stof fra arbejdspladserne om den daglige kamp der føres dér og om fagforeningskampen og andres optræden imod denne kamp.

På trods af alle bladets nuværende svagheder og mangler, opfordrer vi dig til at betragte ARBEJDERBLADET som dit blad. Hvis ikke du på nuværende tidspunkt ønsker at gå ind i det organisatoriske arbejde omkring bladet, kan du alligevel støtte arbejdet på mange måder. Vi i gruppen omkring ARBEJDERBLADET, samt de kammerater der deltager i vores sympatisørarbejde, gennemfører en grundig kritik af bladet efter hvert nummer. Men vi mangler din kritik og forslag til bladet. Kun med din aktive medvirken på dette område vil bladet kunne gøres bedre.

Derfor: Send din kritik af små såvel som store ting, send forslag til emner du mener skal behandles, send indlæg eller artikler.

Kun på den måde kan ARBEJDERBLADET gøres til et blad der i endnu højere grad tjener arbejderklassens sag, tjener kampen for et nyt kommunistisk arbejderparti.

Arbejder-Solidaritet

Ingen ulovlige strejker kan vindes idag uden solidaritet fra andre arbejdspladser - både politisk og økonomisk. Derudfra støtter Arbejder-Solidaritet de ulovlige strejker og forsøger at sprede kamp-erfaringer til andre arbejdspladser.

Indmeldelse og nærmere oplysninger om foreningen fra

ARBEJDER-SOLIDARITET
Kgs. Bastionsvej 3
5800 Nyborg

OM VORE UDENLANDSKE KLASSEBRØDRE

I den borgerlige presse og i TV møder vi tit hetz-lignende udtalelser om de motiver, de udenlandske arbejdere har til at tage til de industrialiserede lande og arbejde, som f. eks., at det er for at lægge penge op til at blive værtshusholdere eller lignende derhjemme.

Det er naturligvis den rene løgn, som enhver klassebevidst arbejder let gennemskuer. Formålet med den slags historier er at dække over den kendsgerning, at de udenlandske arbejdere er tvunget til at forlade deres familier og hjemland, fordi der simpelthen ikke længere findes eksistensmuligheder der. Hetzen skal også tjene til at skabe og øge modsætningerne mellem danske og udenlandske arbejdere.

På samme måde som kapitalisterne foretrækker at flytte arbejdere fra Nordjylland til København i stedet for at bygge mindre-rentable fabrikker der hvor folk bor, - på samme måde foretrækker den internationale monopolkapital at flytte arbejdere fra de mindre industrialiserede områder til de højere industrialiserede, simpelthen fordi det er billigere at låne en pakistaner eller en jugoslav til en enkelt-flyverejse end at bygge fabrikker, veje og hvad der ellers er nødvendigt for at høste industriprofit i underudviklede områder.

På samme måde som de amerikanske godsejere i sin tid foretrak at hente millioner af slaver fra Afrika til deres farme i staterne - i stedet for at udvikle agerbrug i Afrika - på samme måde henter de europæiske monopolkapitalister idag industrislaver i de underudviklede "grænse"-områder for at styrke de allerede eksisterende industricentre, hvor de henter den fedeste profit.

Mere undertrykte og udbyttede.

Konsekvenserne for "den tilførte arbejdskraft" er velkendt. De udenlandske arbejdere får det sureste arbejde til den laveste løn. De er de sidste, der bliver antaget, og de første der bliver fyret. De må kæmpe mod hetz og diskrimination fra borgerskabet og fra tilbagestående arbejdere, såvel som fra mestre og arbejdskøbere der spekulerer i deres frygt for arbejdsløshed, som medfører tab af opholdstilladelse.

Ydermere sender de næsten alle en stor del af deres løn hjem til familierne for at disse kan opretholde livet.

De har store vanskeligheder med at skaffe sig bolig og må ofte betale større huslejer end danskere. De har ingen steder at samles bortset fra restauranter, hvor de er ildeset, for-

di de ingen penge bruger. De lever i sproglig isolation, omgås selvsagt helst deres landsmænd, og lærer kun langsomt sproget at kende.

De udenlandske arbejdere har meget dårlige muligheder for at forsvare sig. De der kommer længst væk fra, f. eks. pakistaner og tyrkere, har slet ingen tradition for at organisere sig. De kommer ofte fra tilbagestående landsbyer og har aldrig hørt om fagforeninger, før de får deres første lønningspose heroppe og skal have forklaring på de talrige fradrag. Endnu mindre forestillinger har de om arbejderklassens politiske organisering.

Jugoslaverne har både hørt om fagforeninger og kommunisme, men forståeligt nok har de ikke meget tilovers herfor. Det Tito-"kommunistiske" Jugoslavien er meget langt fremme med genrejsningen af kapitalismen og er bl. a. stor-eksportør af arbejdskraft til de højt-industrialiserede lande. For jugoslaverne er Tito-"kommunisme" bestemt ikke noget ideal.



Blandt de mest klassebevidste og politisk fremskredne arbejdere er spanierne. De er alle vokset op i skyggen af den spanske borgerkrig, de forstår nødvendigheden af et illegalt kommunistisk parti. Den fascistiske terror og kontrol med det arbejdende spanske folk, det hemmelige politiske talrige arrestationer og tortur af politisk aktive kammerater og regimets skænseløse undertrykkelse af enhver opposition - ja af enhver mishagsytring, alt dette er velkendt for de fleste spanske arbejdere.

Men selv for spanierne er organisering uhyre vanskeligt. Organiserer de sig i det fremmede, vil deres familier derhjemme blive udsat for repressalier - de selv vil aldrig kunne vende hjem.

Spaniens "kommunistiske" parti giver ingen hjælp til de millioner af spaniere der arbejder i udlandet. Det er et defensivt parti, der følger Moskvas kurs, det begrænser sig til indsamlinger til de fængslede og agitation for en demokratisk kapitalisme, når Franco dør.

Organisering af de udenlandske arbejdere

Heller ikke det såkaldte kommunistparti herhjemme gør noget nævneværdigt arbejde for at organisere vore udenlandske klassebrødre. Sagen interesserer simpelthen ikke partiet, fordi man ingen stemmer kan fiske på et sådant arbejde. - (hvad der derimod er tilfældet, hvis man beskæftiger sig med pædagogik og studenter - som DKP for tiden viser ulige mere opmærksomhed.)

Det bliver de revolutionære danske arbejdere opgave at hjælpe de udenlandske arbejdere til at organisere sig, samtidig med at de organiserer sig selv. På samme måde som revolutionære danske arbejdere skal organisere sig omkring en fælles presse, som kan agitere, propagandere og organisere - på samme måde skal de udenlandske arbejdere organiseres omkring en propaganda på de pågældendes egne sprog - en propaganda som kan styrke klassebevidstheden, opdrage til kamp mod kapitalen og som kan udbrede socialismens ideer.

Kampen for skabelsen af et nyt kommunistisk arbejderparti inkluderer en løsning af de udenlandske arbejderes særlige problemer. Så snart de revolutionære smågrupper har fået gjort en ende på det amatøræssige smågruppe-dilletanteri, og en kommunistisk dansk avis er organiseret, må der sættes kræfter ind på at skabe en propaganda for de udenlandske arbejdere, så disse kan blive en del af den kæmpende danske arbejderklasse.

Vi bør støtte vore udenlandske klassebrødre i det daglige, men for en grundlæggende løsning af problemet er talemåder om solidaritet ikke nok. Hertil kræves at man går aktivt ind i arbejdet med at skabe et kommunistisk parti i Danmark.

ARBEJDER! STUDER MARXISMEN - LENINISMEN

De studiekredse som vi har haft igang vinteren igennem er nu ved at være slut. Og nye skal til at gå igang. Derfor opfordrer vi andre klassebevidste arbejdere til at deltage i vores grundskoling i marxismen-leninismen.

Studiemøderne

Vi holder studiemøde hver fjortende dag, sådan at der er god tid til at læse hæfterne, selv om man går på arbejde hver dag. Foruden taksterne har vi lavet en studievejledning. Den er forsynet med nogle spørgsmål, som vi støtter os til når vi læser og diskuterer følgende tekster:

1. Det kommunistiske manifest (Marx/Engels - 54s - 4,00 kr.)
2. Om dialektisk og historisk materialisme (Stalin - 34s - 3 kr.) Om praksis (Mao Tsetung - 20s - 2,00 kr.).

3. Politisk økonomi (KFMLr, Sverige /Arbejderbladet - 36s - 3,00kr)
4. Staten (Lenin - 30s - 2,00 kr)
5. Et forslag vedrørende den internationale kommunistiske bevægelses generallinje (Kinas Kommunistiske parti - 40s - 1,00 kr.).
6. Om partiet (Lenin/Stalin - 44s - 3,00 kr.).

Udover den pågældende tekst, tager vi hvergang et aktuelt emne op, f. eks. økonomisk demokrati. Det undersøger vi så ved hjælp af marxismen-leninismen, ved hjælp af artikler i ARBEJDERBLADET, og ved at følge med i hvad aviser og fjernsyn bringer om emnet. På den måde skærper vi vor forståelse af kapitalismen, og bliver bedre til at gennemskue alle de løgne som politikerne og pressen kommer med.

Endvidere tager vi ARBEJDERBLADET op på møderne, kritiserer det, og diskuterer hvordan vi kan forbedre det. Og vi opfordrer studiekredsdelegerne til at sælge ARBEJDERBLADET, eller deltage i andre aktiviteter. Hele grundskolingens slutter af med et kritikmøde, hvor deltagerne kritiserer grundskolingsprogrammet og vores måde at lede det på. I næste nummer regner vi med at kunne fortælle om erfaringerne fra de studiekredse, som er ved at være slut nu.

Deltag i ARBEJDERBLADETS grundskoling i marxismen-leninismen

Kina og EEC

Fortsat fra side

de undertrykte nationers og folks interesse, kan kun medvirke til at styrke de undertrykte folks befrielseskamp. Men at konstatere denne udvikling "som et resultat af loven om imperialismens ujævne udvikling" betyder på ingen måde en støtte til EEC. Kina har intet ansvar for denne udvikling. Men det har som socialistisk land ansvaret for at føre en politik, der svækker supermagten USA mest muligt - også ved at udnytte modsætningerne mellem de imperialistiske grupperinger. Derfor har vi set at Kina har gjort en del for f. eks. at styrke forbindelserne til det kapitalistiske, men USA-fjendtlige Frankrig.

At Kina for at udnytte modsætningerne i fjendens lejr, styrker sine statslige forbindelser med lande, der kæmper mod "supermagternes" (USA's og Sovjetunionens) kontrol, betyder naturligvis ikke, at Kina opfordrer arbejderklassen og de undertrykte folk til mekanisk at anvende de taktiske principper i Kinas udenrigspolitik som vejledning for kampen i deres eget land.

Efter 2. verdenskrig, da Sovjetunionen indgik en række kompromiser med USA, England og Frankrig, sagde Mao Tsetung:

"Sådanne kompromiser kræver ikke at folkene i den kapitalistiske verdens lande følger eksemplet og indgår kompromiser (med bourgeoisiet) i deres eget land. Folkene i disse lande må fortsætte med at føre forskellige former for kamp, der svarer til de forskellige forhold".

Det var et godt råd. Men det råd som de fleste kommunistpartier i Europa desværre ikke fulgte. Heller ikke DKP, der efter krigen tog imod den fremstrakte hånd fra samarbejdspolitikere og indgik i samlingsregeringen.

Modsatningerne inden for imperialismen er skærpet i den seneste tid. Den seneste valutakrise, optøret til handelskrig mellem USA og EEC, er tydelige tegn på dette. KKP har altid fremhævet, at dette foregår krigsformen. Under den store diskussion mellem KKP og de revisionistiske Moskva-partier slog KKP bl. a. fast:

"En imperialistisk krig er en fortsættelse af den politik, imperialisterne fører i fredstid, og en imperialistisk fred er en fortsættelse af imperialismens fredspolitik. De borgerlige pacifister og opportunisterne har altid fornegtet dette".

Overfor dette stod revisionisterne, der betegnede krigen som en "naturkatastrofe" en "skæbnesvanger fejltagelse", og som fremhævede, at "fredelig sameksistens er generallinjen for Sovjetunionen og den socialistiske lejr landes udenrigspolitik" (Hrustjov 1961) - de fremhævede den fredelige og parlamentariske vej til socialismen i de imperialistiske lande.

Overfor dette fastslog KKP, at modsætningerne inden for imperialismen altid vil føre til krig, medmindre hvert enkelt lands arbejderklasse støtter sig på egne kræfter og gennemfører den socialistiske revolution.

Mao Tsetung sagde:

"Med hensyn til spørgsmålet om verdenskrig er der kun to muligheder. Den ene er, at krigen giver stødet til revolution, og den anden er, at revolutionen vil forhindre krigen".

Derfor må betydningen af at udskyde en given krig, med det formål at give de revolutionære kræfter mulighed for at styrke sig, ikke undervurderes.

Er de revolutionære kræfter idag tilstrækkelig stærke til gennem revolution, at forhindre en ny imperialistisk verdenskrig? Eller er de stærke nok til at vende en imperialistisk krig til en socialistisk revolution? Spørgsmålene behøves bare at blive stillet før svaret skulle stå klart for enhver.

Ud fra dette skal Kinas fredspolitik forstås, og ud fra dette, skal de kræfter bekæmpes, som forvrænger og fremsætter løgne om den.

NYT! NYT!

ARBEJDERBLADETS BOGHANDEL

RØDE
FANE

Fra ARBEJDERBLADETS boghandel

RØDE FANE kan du købe
- kommunismens klassikere
- bøger om arbejderbevægelsens historie
- litteratur om det socialistiske Kina og Albanien
- blade og bøger fra det svenske KFML(r)

Åbent mandag - fredag
fra kl. 16.00 - 17.30
lørdag
fra kl. 10.00 - 14.00
- på hjørnet af Fredensgade,
og Ryesgade!

Arbejderbladets Forlag

ENGELS:
Arbejdets rolle ved abens
forvandling til menneske 1,00 kr.

LENIN:
Staten 2,00 kr.
Om strejker 1,00 kr.

LENIN/STALIN:
Om partiet 3,00 kr.

STALIN:
Om dialektisk og historisk
materialisme 3,00 kr.

DIMITROV
Om fagforeningerne 2,00 kr.

OM STREJKETAKTIKEN - Stras-
bourgteserne 2,00 kr.

POLITISK ØKONOMI 3,00 kr.

ARBEJDERBLADETS STUDIEVEJ-
LEDNING 1,00 kr.

Den småborgerlige socialis-
mes opfattelse af hovedmod-
sigelsen i dagens Danmark

-Kritik af BOM's "Forslag
til platform for MLE" 2,00 kr.

Kan bestilles fra: ARBEJDERBLADETS
FORLAG, Falkonergårdsvej 15,
1959 Kbh V. - GIRO 20 43 45.

ARBEJDERBLADET

udgives af en gruppe kommuni-
ster (marxister-leninister).
Ansvar. Henning Christensen.

Løssalgspri...kr. 1,-
Abonnementspris... 15,-
Støtteabonnement... 50,-
Institutionsab... 30,-

Indbetal på giro 20019
ARBEJDERBLADET

Falkonergårdsvej 15

1959 København V

Tlf. (01) 37 22 24